

שדה זו שמשכנתי דף לבשאפדנה ממך תיקדש. משמע דעודה ממושכנת אינו יכול להקדיש דלן כח להקדש לבעל כח המלוה שהיא ממושכנת בידו ומימה דאמר' בסוף אחריו נשך (ב"מ עג.) רב מרי בר רחל משכן ליה עובד כוכבים ההוא ביתא אול עובד כוכבים וצנייה לרנא נטר מריס ירמי שחא ושקל אול ביתא ואמתייה לרנא כו' אלמא הפקיע המכר כמו של רב מרי שהיה לו לדור צנייה חנם שהיתה ממושכנת בידו והפקיע המכר כמו והולך להעלות לו שטר לרנא וי"ל דלן זה הפקיע כח אלא לפי שהיה סבור רב מרי שהיה רנא חייב לו דמי המשכנתא במקום העובד כוכבים ולא רנא לרור בחיורו חנם משום רבית וא"ל רנא כדנייהם עניינא נך דרנא לא מתייב ליה מדי אלא העובד כוכבים ואמ"ת והא דלמר צ"ל האומר משקלי עלי (וערין כה.) וס"ל הקדשו משכיר הדר צו מעלה שטר להקדש ופרין היכי דיר ציה הא צמיעלה קאי דמשמע שצמח השכירות יכול להקדישה וי"ל דכח שיש לשוכר אינו יכול להקדיש אלא הוא והקדש שותפין צו וימכר הצית ויקח זה דמי שכירות הצית והמותר להקדש אצל הכא מיירי שמקדיש כל השדה אף מה שאינו יכול להקדיש עכשיו אי נמי בהקדש משום היה חל על שדה הממושכנת אף קודם שמתדה והכא מיירי שאוסר בקיום על המלוה לבשפדנה דיכול להיות דבשדה ממושכנת אינו יכול לאוסרה בקיום אף על פי שיכול להקדישה וכלמנח צערכין דיכול להקדיש יותר ממנה שיכול לאסור בקיום ומתנא דכח הא דפרין לעיל ומי איכא מדי דליו השתא לא קדיש ולקמיה קדיש ומאי קשה ליה דלמא לא תוכל להקדיש מעשה דיה לאסור שמתגרס מאי שחא מנכסי מלוג שיכולה למכור עכשיו לכשתחלמן או מתגרס אלא ודאי אע"פ שיכולה להקדיש מדי דהו אמר לא תוכל לאסור ועוד יכול להיות דלפיו היתה מקדשת ידיה בשמים לגמרי לא היה רואי לחול הקדש כמו על שדה משום דבשדה חל ההקדש על גוף השדה עבודה נרשות המלוה וממלא יקדשו הפירות כשילא הגוף מרשותו אצל ידיה אפי' הקדשו בשמים אצל תפשותו בנקדש ואפילו צעד אחר רב דגופיה לא קדיש וצנן מורין מודו כ"ע ולכן אפי' הקדשו לגמרי אין להקדש לחול יותר מאוסר למלוה בקיום שדה הממושכן לו:

קונמות קאמרת כו' ואמ"ת א"כ כל אדם יפקיע על ממונו מנעל חוזה על ידי קונסין וי"ל דלא דווקא שעבוד דנעל אלמנה רבנן אלא ודאי דאלמנה נמי לשעבודא דלשה ואמ"ת צפ' אלמנה צינמות (דף סו: וס) גבי אטעלא דפרסיה אמתינא אמאי קאמר רבא קנייה מיתנא הא אלמנה רבנן לשעבודא דלשה וי"ל דווקא בקונמות אלמנה שאלה לנאש לאש לאש אלמנה רבנן לשעבודא דנעל אע"ג דשחרור דמי להקדש סבירא ליה לרנא צפרק אלמנה (יבמות דף סו:) כמ"ד לאשה אצל לא לאש א"כ ידו ערופה מדיה כיון דלכיל פירות צמחין דלמרינן בנכסיה (לקמן דף פג.) הקדש חבין ויחידיו. כתבתי בשולחן (גיטין מו: וס) **ארבע** יושבת בקהרא. אע"ג דנשלא נמי אינה עושה מכל מקום עושה מלאכות קטנות צנצית שאלה הוצרכו צמחנה ואיכא נמי אחריו ופרמי דגמרא וזי הכניסה לו ד' אינה עושה כלום: **טווחנת** ס"ה. הא דתנן בהגיזין (גיטין פא:) אשת חזר טוחנת עס אשת עס הארץ לא פריין טוחנת ס"ד דווקא הכא פריין דאמא לאשמעינן אלו מלאכות שהאשה עושה דקאי אעיקר מלאכה: **רנא** רבי חייה אין אשה אלא ירופי. לא פליג אלא אטימנת ואופיה ומניקה את צנה ויכולא בהן שמתחייבות ירופיה אצל אעושה צמח לא פליג דמעשה ידיה תחת מוונות: **בגנן** שנדרה היא וקיים א"ה הוא. שאסרה הנקה על עצמה שהיא נהנית בהנקה כדלמאר לקמן הוא אומר שאלה לנקה והיא אומרת להניק שומעין לה משום גערא דידה וזי הנקה (שדמותה עליו ומניקתו מפני הסכנה אצל ליכא למימר דאסרה הנאה יניקתה עליו כיון דמשעבדא ליה אין הנדר חל והשתא פליגי דכ"ש סברי דהוא נתן אצבע בין שיניה הלכן אינו כופה להניק פי' להשכיר מניקת וצ"ה סברי היא נתנה אצבע בין שיניה וכופה להניק שמשכיר לו מלא כלל כחוסה: רבי

(א) כ"ק פט: יבמות מו: סו: גיטין מ: גדרים פו: (ב) ומענית לא. (ג) ומוספתא פיה: (ד) לעיל ג. ולקמן עה: (ה) וס. (ו) ולקמן סה: (ז) וכן משמע לעיל דקאמר בשמלא אדם אוסר פירות חבירו עליו שכן אדם אוסר פירותיו על חבירו ומה כח הוא זה שיכול להקדיש אלא אפי' דיכול להקדישם לא היה לו לאוסרם על חבירו שאינו צמחין אפי' אוסר ה"ה דאוסר פירות חבירו עליו. (ח) וי"ל שחלש בגל חובו מחמתיו והוא יפיק להם בעל כרחו ואע"פ שגם על אחרים יכול לאסור והוא לא יעשה שהיה מופרש מכל אדם וזכר הנדר דקאמר רבי מני מריל לא לא נעל למחר ע"י קיום דמפקיע דמתגרסא דכי היכי דלמלוה לשעבודא דנעל הי"ד אלמנה לשעבודא דלשה. (י) ש. שנת קלה.

לעזר רש"י
אישקליוויזר להבדיל (את העוד).

מוסף רש"י
הקדש חבין ושחרור מפקיעין מדי שעבוד. הקדש. עשה שריו לפותיקי לבעל חוב וזו זה וההקדש קדושת הגוף למזבח. הפקיע שצנצית דמלוה ומתיר למזבח ואין צו משום גול. שבת (גי' גי' שבת) הקדש מפקיעו הוולא ולא היה קויו לו משא אלא עומד לנכות הימנו. ודוקא קדושת הקדש. מכל קדושת דמי לא אלוהי מפקיעו שעבוד מלוה דתנן (פרקין כג:) מוסף עוד דינר ופודה את הנכסים הללו ע"י מנת לשלם לנאש את כתובתה כו' (ב"ק צו: וס) יבמות פו: ונדרים פו: וגיטין מו: חזקת נכרי שאלה את יסדאל על חמנו ולא הרהיט אלל. דמחומר גינא, שהיה עומד החמן צנצית של יסדאל ואין נכרי עליו אלא שעבוד. כסא על גיטין מפקיע אוסר החמן את שעבוד הנכרי ויחייב יסדאל לנכרי. וזה דתנן בפסחים (ל:) נכרי שאלה לנכרי על חמנו מותר בהנאה לאחר הפסקת מוקד לו יניי הכסא בשבועותיו אלא. שמתן מתשנן ביד נכרי. הא מוסר גינא משא ולא שעבוד אלא קיימה משא (ב"ק צו: וס) ונדרים מו: וגיטין מו: וס. שעררה היא וקיים לה הוא. שאלה יתקיים או חמריש ולא סבר ציט שמט' ועי' ג. הוא נתן אצבע בין שיניה. לנשך. שאלה הפך לה. היא נתנה אצבע בין שיניה. ויטעמך למחר היא גרמה לעצמה (סו:).

תוספות ר"ד (הבשר) אם נתגרסה א"צ להמתין. ובפ' החולין דאמר' החס לא יאש אשתו מעוברת חבירו ומניקה חבירו דמשמע אפי' גירשה הוא אמר' החס ויתירי והבעיותה לירושין דאלמא לא מיירי אלא באילמנה אבל בגירשה כיון שהיא יכולה להשליך בנה לבעלה למה היא צריכה להמתין אך אם הי' מכירה כופין אותה מפני

כל הגשים ואפילו בלא נדר: אינה מניקה. אם אינה רואה: עד

כל הגשים ואפילו בלא נדר: אינה מניקה. אם אינה רואה: עד

סכנות הולך (והרב אומר אע"ג דמכירה נמי יכולה להנשא הגרושה אחר ג' חדשים):

תוספות ר"ד

מתנ' אלו מלאכות שהאשה עושה לבעלה טוחנת ואופה ומכבשת ומבשלת ומניקה את בנה ופועת לו את המטה ועושה בצמר הכניסה לו שפחה א' או טוחנת ולא אופה ולא מכבשת שנים אינה מבשלת ואינה מניקה את בנה שלש אינה פועת לו את המטה ארבע יושבת בקהרא ר"ה אומר אפי' הכניסה לו ק' שפחות כופה לעשות בצמר שהבשלה מביאה לידי זימה רש"י אומר אף המדייר את אשתו מלעשות מלאכה יוציא ויתן כתובה שהבשלה מביאה לידי שיעמום. טוחנת ס"ד פי' דמשמע שהיא תגלגל הרהים ואם הם רחיים של מים ואם לא בהמה למה תגלגל היא את הרחיים דרשינא לה מילתא טובא אלא אימא מוטות כ"י להמתין ויחייב וילקט הקמח א"צ ברחמי דיה פ"י שיש מקומות שחורגין ברחמי קטנים של יד: מניקה את בנה מתנ' דלא כב"ש דתניא נדרה שלא להניק את בנה כשא' שומטת דד מפה דכ"ה כופה ומניקה נגדשה אין כופה אותה להניק ואם הי' מכירה כופה ומניקה כופה הסכנה ומפלה לו שברה דווקא גירשה אבל אלמנה חייבת להניק את בנה בלי שבר כמו שהיתה עושה בחי' בעלה ומה' אסורה להנשא עד כדי חדש והיתומים כופין אותה להניק (ומפלה) ואין מעלין לה שבר הנקה כ"א צניותיה מהן מוונות מרווחים ופוחותין לה ממעשה ידיה כיון מניקה בחי' בעלה שאותו שיעבוד שהי' מוטל עלי' להניק את בנה בחי' בעלה מוטל עלי' אף לאחר מיתתו. וכל צמח גאון וז"ל כתב שגם האלמנה מעלין בשכר הנקה ואינו נ"ל. אבל כשגירשה שקט שיעבודו מעלין. ואינו כופה אותה אך הוא מכירה (וכפין) ובשכר גירשה מניקה כיון שאין מוטל עלי' להניק את בנה רשאי היא להנשא מיד ואי' להמתין כ"א צ"ח אף אם הי' מכירה למה אמרו המעוברת לינק אינה רשאי להנשא עד כדי חדש ושואנה משועבדת לינק היא רשאי להנשא מיד. ומ"ה אמר' לקמן מניקה שמת בעלה בחור כ"ד חדש ולא קתני מניקה סתם למימר דווקא שמת בעלה אבל

(א) וַיִּשְׁעַן (נע),
(ב) [תוספתא נדה פ"ג],
(ג) כריתות כב, וע"ש
(ד) כריתות כב,
(ה) [תוספתא נדה פ"ג],
(ו) "ע"י מוס' יבמות לו:
ד"ה ולא וכו' שיע' תוספתא
זבוח, (ז) נס"א טסק:
למחר דס קא חכיל,
(ח) "צ"ק פ"ג, (ט) וע"ע
מוס' שבת פ: ד"ה השתא
ובמה שיימי' סס],

תורה אור השלם

ו. אך את זה לא תאכלו
ממעלי הגרה וממפריסי
הפרסה את הגמל כי
מעלה גרה הוא ופרסה
איננו מפריס טמא הוא
לכם: ויקרא יא ד

גליון הש"ס

גם' בי אחא ימי בר
יחזקאל. לעיל דף כא ע"א
לקמן דף עו ע"ב חולין דף
מד ע"א: שם הר"ז וז' לא
התארים. ע' יצמות דף לו
ע"ב חס' ד"ה ולא קמני:
תוס' ר"ה רבי יחזקע וכו'
ואס'. טובא. מלמדיקין
שנת דף קסו ע"א:

מוסף רש"י

נָתַן עֵינֶיךָ. לָשׁוֹן לֹמֵס
לְמַחְמוֹק (מְחִירָה יָד וּבִיק
צֶבֶ: ע"ש). וּמָה בְּהִמָּה
שֶׁהִקְלַת בְּמַגְעָה. שְׁאִין
כֵּה יִצְוֹת וְנִדּוֹת (כְּרִיתוֹת
כ"ב). אֲרֻצִּיא אֶת הַחֶלֶב
שְׂאִינוֹ שֹׁרֶה בְּכֵל.
דְּנֶטְרוֹרָה מוֹרֶה וְנִצְטָמָה
טִמְאָה אִמּוֹר (ש"ס).

תוספות רי"ד

ועד כמה יהא מכירה אמר
עולא ויחזקתו א"ר א"ר
עד ג"ח ויחזקתו אמר עד
ל' יום ור"י אמר משום
ר"ש עד י"ג יום אמר ר"ש
ב"א הל' ב"ר משום ר"י
ומכירה פ"י המורה שאינו
רצוה ליתום מאשה אחת.
וינא ויל' דל' אמיני ב"ר
ועד כמה ופלגי אמוראי
לכשנראה.
שאני חפץ מאשה אחת
אז נכוח אותה. ועד
ההיא דאוחבה בראי דנשי
כמארי לקמן מה צורך
בבריקה וז' נדבוק ונראה
אם ונשק מאשה אחת
ומשה נ"ל לפרש שאנ"פ
שהוא יונק מאשה אחת
ועד כמה ופלגי אמוראי

אמר הוא מכיר את אלהים
כופים אלהים שכיון שהיה
מכירה את תהינתו ומשה
לפרתה ויבטח ומשה
כע ועד כמה ישבם זמן
למה התינו להכיר את
אלו שפכתם בפרהיה
וגם בכריה (חזרות)
(שחבורים) תנע על כל
הנשים לראות אם יכיר את
אמו ואילו כפתור המורה
כיון שלא היה יונק מאשה
אחת מה צדור לו לומר
היו כפתור לאפה יא יונק
היו מהו ורשעו מפי שם
מכיר את אמו כפו אותה
והולשן ומכירה לראש
ואם היה מכירה לא קאמר
ואם אינו יונק אלא ממנה:
היה הרשע לראש יונק
היה ממאלה היה יונק
אל קמי א"ל ולו בדה
כזל אותה בדה דנשי.
שקלי' לבני וקדמה
עליוהי כי אטל לבנה ויה
קממה למה בשכנתו
לענה מנה אמר לה שייך
ענין ענין רב נדבן
אמר ידע אמר יא בריאה

עד כמה. כמה חדשים איתלן למימר
אחרת: כל חד לעוס חורפיה. יש מיני
ואש שאינו מכירה עד שלשה חדשים: כל
רוב צבדיקה הדבר תלוי אם אלו רואים
[ואפי' גירשה]: **היה דלפאי**. גרשה
ולא היטה רואה להניק: ויל בדקה. אם
מכירה: **אופכה בדרא דנשי**. הושיבה
בשורה של נשים: **מסוי**. מצוי: **נעוף**
עיניך. זקוף עיניך כמו דשפיל ואזיל
ר' אחא וצריה בדרא דנשי ד"ק (דף
33:) **דרי עיניך**. שאי ציין: **כיוק**
סקר. כאליו יונק דבר משוקן: **חלב**
מהלכי שפס. חלב של אשה
המהלכת בשתי רגליה: **טמא**. אסור:
שקלה במעסה. שאינה מטמאה
ממים: **החמרה בחלבה**. כדלמאמיה
בצבורות (דף 1:) גמל גמל שני פעמים
חד לאסור חלבו: **אדם שהחמרה**
במעטו. דה: **שאינו שוב בכל**.
שהרי בטעורה טעור: **הוא טמא**.
מחד קרא נפקא ליה. ל"א זה זה טמא
כו' דמתיב צרישה קרא חך את
לא תכלנו לו מיעוטא **הוא** וזמר
רב שש גרסי: **אפי' מלות פרישה**.
מדרבנן: **אין זו**. דמדאורייתא שרי
ורבנן נמי לא גזור ביה דלמרי' חלב
מהלכי שפס טעור: **הא דפריש**. הא
דקמי מותר כשפריש מדי האשה
לכל. והיוק מן הדד כיוק שקר
מדרבנן: **וחילופא בדם**. דמדפריש
אסור מדרבנן דמחלף בדם בזהמה
ואפי' למימר דם בזהמה אבל: **דם שגל**
גבי כס. כגון שנשכו ויזכר זו דם
הא **שפריש גורלי**. ד"ל: (ד"ס). מולד. דהא
ליכא דחוי ליה: **גוגת**. המיילל מכאז
לבו. פליגדר"א: **יונק חלב**. משום
רפואה ורפואתו חלב ע"י: **מפרק**.
הנחת דבר ממקום שגל בו ולא מן
המחוצר אלא מן התלוש ותולדה דדש
הוא שפסק בזהמה משקלי (שם) דמי
ע"י: **כלאחר יד**. אפי' דרך דמי
אדם לינק אלא לחלבו ביד: **ובמקום**
לערא. שמטעור מכאז: **גזור**.
המקלח מיס דהג: **קשקשים**.
קשים ועשנים שקותמים ומעכבים
אג קלחו וצמימי יולאים ומתשפטים
לג ודולפינ לבית: **כלאחר יד**. ע"י
שיני צרגלו. ומשום דלמר רב יוסף
הלכה בצוליהו נקט לה הכא: **וכמה**.
הוא פרישה: **איכא דלמרי הני רב**
יודא. מתניתא ולא שמתא: **כסוך**
עשירי וארבעה חדש. שנותל בנה:

בצנעא בשבת ואינו חושש
פסידא לא גזרו בה רבנן אמר
לאחר עשרים וארבעה חז
יהודה בר חביבא אמר שם
יהודה בר חביבא קמיה דרש
בעלה בתוך עשרים וארבעה
וקשה לר"י הא דפרין התם אי דליכא
על כן נראה דצריכתא דהתם פליגא
יד הוא. וא"ת אפילו לא הוי כוללת
מימא אע"ג דחלוון לא חשיב גידולין ק
בגדא צקר ואלן מה הפרט מפורס
בעינן ממש שיהיה גדל מן הקרקע
(ב"מ 97 פט. וסו) דחנינא דיש מה דיש
אלתא לגבי דבר הגדל ממש מן הארץ
יחודה דסנר דיש דישא ש
ממעבן ברגא בצנעא בשבת. וה
נאסור מלאכה דלורייתא
לא יראו אלא מלאכה כלל

עוד להכירה מלינץ מלאכה רבי יהושע אומר אפילו
מריץ ומכירה בחמשים יום למימר לרצוה וחמשה
מן שמכירה אין שיעור לדבר דוקא נקט עד חמש מדפרי
ומכירה כופה ומניקמו בשכר חד שיעורא הוא מ"מ ליכא

עד כמה אמר רבא אמר רב ירמיה בר אבא
אמר רב שלשה חדשים ושמואל אמר
שלשים יום ורבי יצחק אמר ר' יוחנן חמשים
יום אמר רב שימי בר אבבי הלכה כרבי
יצחק שאמר משום רבי יוחנן בשלמא רב
ורבי יוחנן ^אכל חד וחד כי חורפיה אלא
לשמואל כי האי גוונא מי משכחת לה ^בכי
אתא רמי בר יחזקאל אמר לא תציתניהו
להני כללי דכילל יהודה אחי משמיה דשמואל
הכי אמר שמואל ^אכל זמן שמכירה ההיא
דאתאי לקמיה דשמואל אמר ליה לרב דימי
בר יוסף זיל בדקה אול אותבה בדרי דנשי
ושקליה לברה וקמהדר ליה עלייהו כי ממא
לגבה הות קא מסוי לאפה כבשתנהי לעינה
מינה אמר לה נפח עיניך קום דרי בריך
יסומא מנא ידע אמר רב אשי בריהא ובמעמא
תנו רבנן ^איונק תינוק והולך עד עשרים
וארבעה חדש מכאן ואילך כיונק שקץ דברי
רבי אליעזר רבי יהושע אומר ^אאפילו ארבע
וחמש שנים פירש לאחר עשרים וארבעה
חדש וחזר כיונק שקץ אמר מר מכאן ואילך
כיונק שקץ ורמינהי ^איכול יהא חלב מהלכי
שתיים טמא ודין הוא ומה בהמה שהקלת
במגעה החמרת בחלבה אדם שהחמרת
במגעו אינו דין שתחמיר בחלבו תלמוד לומר
יאת הגמול כי מעלה גרה הוא טמא ואין
חלב מהלכי שתיים טמא אלא טהור יכול
אוציא את החלב שאינו שוה בכל ולא אוציא
את הדם שהוא שוה בכל תלמוד לומר הוא
הוא טמא ואין דם מהלכי שתיים טמא אלא
טהור ואמר רב ששת מצות פרישה
אין בו לא קשיא יהא דפריש הא דלא פריש
יחלופא בדם ^אכדתניא ידם שעל גבי ככר
גוררו ואוכלו שבין השניים מוצצו ואינו
חושש אמר מר רבי יהושע אומר אפילו
ארבע וחמש שנים והתניא ר' יהושע אומר
אפילו חבילתו על כתיפיו אידי ואידי חד
שיעורא הוא אמר רב יוסף הלכה כרבי
יהושע: תניא רבי מרינוס אומר ג'ונת יונק
חלב בשבת מאי טעמא יונק מפרק כלאחר
יד ובמקום צערא לא גזרו רבנן אמר רב יוסף
הלכה כרבי מרינוס תניא נחום איש גליא
אומר ^אצינור שעלו בו שקששין ממעכן ברגלו
מאי טעמא מתקן כלאחר יד הוא ובמקום
ר' רב יוסף הלכה כנחום איש גליא: פירש
ש יחזר כיונק שקץ: וכמה אמר רב
יאל ^אשלשה ימים איכא דאמרי תני רב
יואל ^אשלשה ימים תנו רבנן ^אמינות שמת
חדש ^אהרי זו לא ^אתתארס ולא תינשא
עד

סכנה אפילו בשנת גמי היו ליה לנאשויי אפי' אי ליכא
הך דהכא וכן משמע מדקאמר הכא הלכה כרבי מרינוס
גמי דהא אין דישה אלף בגידולי קרקע כדאמר בפירק
צמה חשיבה גדולי קרקע כדאמרינן צריש בכל מערב
יולי קרקע כו' זה אין לומר דנהי דחשיבה צמה גדולי
כמו סממנין לגבי סממנין לא חשיבה צמה גדולי
מיוחד משמע מלאכה כו' ילא החולצ והמגבן והמחנץ
לא חשיבה צמה גדולי קרקע ויש לומר דליטריך טעמא ד
לא בגדולי קרקע דמחייב בפלוג חלון גמי משום דש' ווישין
דלמר כל מקום אסורו סממנין מפני מראית העין
מו שטחן צמה אכל לא כנגד העם (שנת דף סה) שא
זו דהוא צדקנו ולאו גזרי רבנו לאסור בגדולי חד

רבע וחמש שנים. אע"פ דהכל ליכא
ס' כלאמרי אינש^י וספי^י טובל דמשמע
מצינלו על כתיפיו ומשני אידי ואידי
מיפך השתא חסד שרי ארבע מצנעא
דנקט ארבע לצרה ותחם לכחוש^י.)
החמרת בחבלה. כדדרישין
בנכורוק (דף ו.)
מואת הגמל: **יבול** יהא חלב
מהלבי שתיס טמא ודם מהלבי שתיס
טמא. כתיבי גרסי^י בשר במקום דס'
וקאמר ת"ל וז' אוליא חלב שאני ויהג
בכל פירוש דחלב בצמה טהורה
מותר ולא אוליא את הבשר שהוא
יוגב בכל שאף בצמה טהורה אסור
בשר מן החי ת"ל זה עמא זה כלל
תעשה על כריתו ואין בשר מהלבי
שמיס כ"ו ואורי^י דבין לפי ספרים
שלנו דדריש מהוא הימר חלב ודם
ובין לת"י דדריש מזה אחי שפיר
דמאי למעוטי חלב בשר ודם כולהו
מחד קרא כמו שמעינן בצמה
מקומות דממעטין מחד קרא כמה
דברים כדאשכחן בפרק הנהנה מן
ההקדש (מעילה יח.) דכמה פעמים
קאמר תמעול מעל ריבה ופליגא
השתא אצרייתא דפרק דס' שמיטה
(כריתות כ.) דממעט למי מהלבי
שמיס מדכתיב לעוף ולבהמה וס'
ספרים דממעטין חלב מדכתיב הוא
ודם מדכתיב זה ותימה לר"י דמנא
לן לאוקמה אדם דסברא הוא יותר
לאוקמה אבשר ולהימר בשר מדם
דאין איסור בשר ויהג בכל אין
מחיים אלא דם איסורו ויהג בכל בין
מחיים בין לאחר מיתה ואורי^י דאי
הוא גריס בשמעטין בשר במקום דס'
הוא אחי שפיר דמהו ומהוא ממעטין
חלב ובשר ומהוא קרא דכריתות
ממעטין דם וספי^י ובין דממעטין
דם מההוא קרא דכריתות אמאי
איטריך קרא למישרי חלב השתא
דס' מותר חלב לא כ"ס וי"ל דמההוא
קרא דכריתות לא מצי למישרי דס'
לגמרי דלא ממעטין ליה אלא מאיסור
דס' חלב ממעטין טמא לא ממעטין
ליה והואיל ונתמעט מאיסור דס'
השתא דס' וחלב שזין:
גורח יונק חלב בשבת ב"י. לאו
שמיס צו סכנה איירי דלכ"י
מאי איירא משום דס' הוא מפרק בלאחר
יד אפי^י היו מלכסה דאורייתא שרי
במקום סכנה וקשה לר"מ מהא
דאמר בפרק חרש (יבמות קד.) אלא
שאלו אומר יונקים היינו מנהמה
טהורה צי"ט ופרקי^י אי דליכא סכנה
אפילו בשבת נמי ואי דליכא סכנה
כ"י ומשני וז' צריכא דליכא צערא
ומפרק בלאחר ד' הוא שבת דליסור
סקילה גזרו רבנן צי"ט דליסור לאו
לא גזרו רבנן ומירך דהסם מיירי
בצער לא רעב והכל בצער לא חולי
שהו קרוב לכנסה ובשבת לא גזרו
כנה אי דחולה הוא אפילו בשבת נמי
מכלל דפליגי עליה: **מפרק** באאחר
ל גדול (שבת עה.) גבי פולע חלון ובי
(עירובין דף כ.) דממעט דגים מדכתיב
דקע מכל מקום חסד דמיסא ממעטין
דקע דמנוח בשבוער רגמי הפועלים
אינם גדולי קרקע ואין פועל אוכל בו
בא דמפרק בלאחר ד' הוא משום דרבי
אמור שבת עז: ד"ה מפרק:
בחדרי חדרים אסור ריווקא
ויראו יסברו שבתסן בשבת אלא הכא
ויועץ תוס' מ"ה ט: ד"ה ומספיקו:

ס א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת
אחות ה' טו טוֹשֶׁעֶת
באֲרֵצִים שֶׁ כֵּן סָפְקָה ה' **ב**
גח ג ד מ"י מ"ג מ"ד מ"ה
דמחללות סְפִירוֹת ה' קלה
הה' סמך לאֲלוֹן קלה
וטוֹשֶׁעֶת י"ד פ"ה פ"ה סמך
ז
חכ"ה ה' מ"י פ"ה ס"ה ס"ה
טכֵּן סמך לאֲלוֹן קלה
יטוֹשֶׁעֶת ש"ס ס"ו סְפִיקָא
כו"ט" (ספ"ק ו')
לע' ז מ"י מ"ג מחל' שמה
מה' ד' סמך לאֲלוֹן קלה
נטוֹשֶׁעֶת י"ד פ"ה ס"ה
סעפ"ק ל'
עא טוֹשֶׁעֶת י"ד פ"ה ס"ה
פש"ל טוֹשֶׁעֶת
צט מ"י מ"ג מחל'
קמחללות סְפִירוֹת ה' שמה
רה סמך לאֲלוֹן קלה טוֹשֶׁעֶת
שי"ד פ"ה פ"ה סמך
ת
לעזר רש"י
פלינדרגאדא (פלינדרגאדא).
להאגא.

מסורת הש"ס

לעזי רש"י

מוסף רש"י

שְׁמִי עֲלֶיךָ הָאֵל שֶׁ
 רָחֵם עֲלֶיךָ הָאֵל שֶׁ
 שָׂאֵל: מִמֶּנּוּ מִזְּכֹר
 יִצְחָק לֵבן וְלֹא עֵד
 מִרְבִּין מִן אֵילֹנֵי
 שְׁמִי מִתְּחִלָּה וְלֹא
 מִשָּׁן עֲבִירָה וְלֹא
 יִשָּׁן אֲלֵינוּ דֹכְרֵיתֵינוּ
 כָּל אֵל שֶׁלֹּא יִדְרֶה
 וְשִׁנְיָה יִזְכֹּר לִלְלֵנוּ
 מִמֶּנּוּ שֶׁקָּם סֶפֶד
 מִלֵּי יְבוֹמוֹת חֶבֶן
 צִירְבוֹת הַמִּתְחִין
 עֲשִׂים לָנוּ אֶזְרוּ
 מֵאֵיכָּה רָחֵם
 בְּגִידֵינוּ
 מִמֶּנּוּ עֲבִירָה
 אֶזְרוֹתֵינוּ
 לֹא אֲדַע
 וְזֶכֶר אֲדַע
 סֶפֶד לִי

בכל מקום שהוא מחמיר מדרבנן
אלמלא אע"ג דלין כאלו להבטין בין
זוהי של דראון לשל שני דהא לא
מיעבדא לא פלוג רבנן בתקנת
גזירות שלהם בין אשה לאשה וגזרו
סתם שמתמין כל אשה בשנה חדשים
והני נמי לא פלוג רבנן במינקת
שמה בעלה בין שהיא מניקתו בין
שאני מניקתו: **גמלוהו אכור.**
שגמלתו מחמת שרואה לישא: **פסקה**
קימטא. פסקו ליתן לה מזונות
מועטים: **אכולהו רבנא.** משלה כדי
שיהיה לה חלב הרבה ולא תתינתו:
כשום. הומלחין: **חזוי.** עשויים
זרע תבואה: **כחבשא.** קוראין:
קורא. כך הגדל דקל מה שנוסף
על הענף בשנה זו: **כופרלא.** תמרים
בקטנותן: **כמכא.** כוחה: **והרסנא.**
דגים מנוגיין צקמח וזיר ושמן
שלהן: **מנייהו פסקי חלבא.** ויש
צדדים הללו שפוסקין חלב האשה
ויש בהן שאין מפסיקין אלא עורכין:
בני נכסי. זולות שמתעברות שם
נפלים מחולי שמו פסיחא"ר: **שמוטי.**
ארוסי זואר והוא מוס: **גירדני.** פה
אדם שמרע שערות ראשו או צבל
גרע: **זולוני.** רעבתנין: **דולפני.**
עושים זולפות מים תמיד: **מוגי.**
הורגלה לאכול דגים קטנים: **מזלי**
עינא. עיניו פורחות ונעות תמיד:
גרוספסא. אדמה ארזילא"ה בלע"ז:

הם או שהיה בעלה זקן או חולה או שהיתה עקרה
תפילם אחר מיתת בעלה וישאנה ראוייה לילד ^{הכולן}
ר' לייארס ולינשא מיד ^ו ואמר רב נחמן אמר שמואל
ולכתא ^ז מת מותר גמלתו אסור מר בר רב אשי אמר
הוה עובדא וחנקתיה ^י ולא היא ההיא שוטה הואי דלא
לחנקיה הרי זו לא תניק עמו לא בנה ולא בן חברתה
עים לחלב השתא בנה אמרת לא בן חברתה מיבעיא
ל בן חברתה אי לאו דהוה לה מותר לא הוה ממציא
מור רב ששת ^כ משלה לא תאכל עמו דברים הרעים מאי
בני אמר אפילו קרא וחבושא רב פפא אמר אפילו קרא
חלבא מונייהו עכרי חלבא: דמשמשא בי ריחא הוו לה
על ^ל רמא דחמרא הוו לה בני גירדני דאכלה חרדלא
ללה מוניני הוו לה בני ^ב מציעי עינא דאכלה גרגושתא
אוכמי דאכלה בישרא ושתיא חמרא הוו לה בני
לרבי

כִּי אֶפְקְרוּתָא. וּנְפַקָּא מִינֵיהּ שְׂהִכָּא
שְׂהִכָּא מוֹתֵל עַל כְּזָבֻדוֹ דְּשִׁרִי
וּפֻסְ"ה אֵל יוֹרֵה דְּלֹא מַסְתִּיעַ מִלֵּתָא
הוֹאִיל וְרָבֻו אֵלָּלוּ:
וְאָמַר ר'נִי אִמְר שְׂמֹאָה הֶחֱבֵה
בְּר"ם בְּגִידוֹתָיו. [א] אֵין
לְפָרֶש דְּגִזְרִין מֵת אֵטוּ לֹא מֵת וּנְתַנָּה
בְּנֵה לְהִיק אֵטוּ לֹא נִתְנָה וּגְמַלְתוּ אֵטוּ
לֹא גְמַלְתוּ דֹּא"כ הִיכִי שָׂרָא ר'נִי לְבִי
רִישׁ גְּלוּתָא אֵלָּא י"ל דְּגִזְרִין בְּמַת שְׂמֹאָה
מִתְרַגְּסוּ וּנְתַנָּה בְּנֵה לְהִיק שְׂמֹאָה מַחֲזֹר
כֵּה וּגְמַלְתוּ אֵטוּ שְׂמֹאָה תְּגַמְלֵנוּ וְעִדִּין
הוּא לְרִיךְ לֵינָן: **וְהִלְכְתָּא** מֵת
מִוֹתֵר גְּמַלְתוּ אִסּוּר. רְבִינֵי מַסְתִּיעַ
זֶלָּן אִוּמֵר דְּגִרְשֻׁה מוֹתֵרֵת לֵישָׁא
דְּקָא מַשְׁעֲבָדָא לְהִיק כְּרִמְיָא לֵעִיל
(דָּף נט:). נִתְגַּרְשֻׁה אִוּמֵר כּוֹפֵה מַשּׁוֹם
דְּלֹא מַשְׁעֲבָדָא לִי וְרִי"ת אִוּמֵר דֹּאסְרוּה
לֵישָׁא דְּתִמְנִי בִּפ' הוֹלִין (יְצִיטָא מֵה).
וְסֹס מַעֲבֹרֵת חֲצִירו וְיִמְיִנְקָת חֲצִירו
לֵי אֵיֶּה וְקָא פִּסְקִי וְעַמִּי לֹא שָׂנָא
נִתְאֻלְמָנֵה וְלֹא שָׂנָא נִתְגַּרְשֻׁה וְעוּד
דְּמַפְרֵש טַעמָא הֵסֵס דִּקְסָתָא מַעֲבֹרֵת
לְנִינִיקָא קִינְמָה דְּתַשְׁמַע דְּהִיטוּ טַעמָא
דְּמִנִּיקָה הִיטוּ טַעמָא דְּמַעֲבֹרֵת
לְמַאי דְּהוּא מַפְרֵש טַעמָא מִקִּירָא טַעמָא
דְּמַעֲבֹרֵת שִׁיךְ בְּגִירוּשָׁה כְּמוֹ בִּזְלֻמָּה
אֵע"ג דְּהִדֵּר בִּי מֵהוּא טַעמָא מְגוּפָא
דְּמִיתָלָהּ לֹא הִדֵּר בִּיהּ דְּמִיירִי אִפִּי
בְּגִירוּשָׁה וְעוּד דִּלְמָנֵה נָמִי לֹא
מַשְׁעֲבָדָא מְכִי כְּעַמֵּה כְּמוֹכָתָה אִוּ
רְוֵה (לֵישָׁא:)

הַנִּסְסָה

חֻקָּה אֵיילוֹנִית וְקִמְנָה
צְרִיכוֹת לְהַמְתִּין שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים דְּבָרֵי ר"מ רַבִּי יוֹסֵף מִ
הַלֵּכָה כְּרַבִּי מֵאִיר בְּגִזְרוֹתָיו אִמְרֵי לִיָּה "לֹא אֲדַעְתִּין
אִפִּילוּ מֵת נָמִי אֲסוּר דְּלִמָּא קְטֵלָה לִיָּה וְאוּלָּא וּמִיִּסְכָּא
עֲבָדִי נָשִׁי דְחֻנְקִין בְּנִיָּהוּ: תְּנוּ רַבָּנִן "הָרִי שְׁתַּנּוּ לָהּ בִּי
פְּסָקָה קִימְעָא אוֹכֵלַת הָרֵבָה: לֹא תֹאכַל עִמּוֹ דְּבָרִים וְ
מִהוּ דְחִימָא בְּנָה הוּא דְחִיִּים עֵילוּיָה מְמַצִּיא לִיָּה טַפִּי: וְ
לִיָּה קָא מְשֻׁמַּע לֵן פְּסָקָה קִימְעָא אוֹכֵלַת הָרֵבָה מְהִיכָא
יִנְהוּ א"ר כְּהֵנָּה כְּגוֹן כְּשׁוֹת וְחוּזִי וְדִיגִים קְטָנִים וְאוֹרֵמָה
וְכוּפְרָא רַב אִשִּׁי אִמְרָא אִפִּי כִמְכָא וְהִרְסָנָא מִיָּנִיָּהוּ פְּסָקָה
בְּנִי נִכְפִי רַב שְׁמֻשָּׁא עָלָא אֲרַעָא הוּוּ לָהּ בְּנִי שְׁמוּנִי דְרִדְרָא
הוּוּ לָהּ בְּנִי זִלְזֻלָא דְאִכְלָה תַּחְלִי הוּוּ לָהּ בְּנִי דְלֻפְנִי דְרִדְרָא
הוּוּ לָהּ בְּנִי מְכוּעְרֵי דְשֵׁתִיָּא שִׁיכְרָא הוּוּ לָהּ בְּנִי

א"ל הוויא סכתא בדירי תוה עבודא ואסר לי רינא איני שרא להו לבי ריש גלותא שאמאי
ר' ילימא קטלה ליה ואולא ומיסכא הוה עובדא ותחנתא: ולא תיאי. הוויא תמיח הוה: תיב' הוה
תאכל דברים תרעים לחלב. אוכלת הרבה

[illegible]

הגהות מהר"ב
רנשבורג

א] תוב' ד"ה ואמר
רצ נחמן וכו' אין לפרש
הגורעין מה אטו לא מה.
ע' שאלות פ' וירא סי'
ג דף ה ע"א דב"ה
כרס וכו' יעוש"ה דמבואר
השאלות סובר דמטעם
גזירה זו היא והגאון
(מהר"י פיק) צל שאלת
שלוס קא הדרג' בו
למשך לישע קושיית חס'
באופן אחר להשאלות:

תוספות רי"ד

[illegible]

למיעבד עובדא כי הא מתנ
בר"א אמר אפי' מת נמי אס

אף על פי פרק חמישי כתובות

סא.

עין משפט
נר מצוה

(א) [פי' בעלי וזו והדר ערוך
נעדר וזו פי' ויסד ונחם
כסירות ראשית חממה]
(ב) [פי' בעלי כשר ריח]
(ג) [ג'י' ה'כ"ט נר שפאל]
(ד) [ויעורנו נא וישיג]
(ה) [ולעול מלך וזו]
(ו) [ג'י' ונעדר]
(ז) [ה'כ"ט נר שפאל]
(ח) [לעול מלך וזו]
(ט) [פי' הענין פשוט]
(י) [לעול מלך וזו]
(יא) [פי' ה'כ"ט נר שפאל]
(יב) [לעול מלך וזו]
(יג) [פי' ה'כ"ט נר שפאל]
(יד) [לעול מלך וזו]
(טו) [פי' ה'כ"ט נר שפאל]
(טז) [לעול מלך וזו]
(יז) [פי' ה'כ"ט נר שפאל]
(יח) [לעול מלך וזו]
(יט) [פי' ה'כ"ט נר שפאל]
(כ) [לעול מלך וזו]
(כא) [פי' ה'כ"ט נר שפאל]
(כב) [לעול מלך וזו]
(כג) [פי' ה'כ"ט נר שפאל]
(כד) [לעול מלך וזו]
(כה) [פי' ה'כ"ט נר שפאל]
(כו) [לעול מלך וזו]
(כז) [פי' ה'כ"ט נר שפאל]
(כח) [לעול מלך וזו]
(כט) [פי' ה'כ"ט נר שפאל]
(ל) [לעול מלך וזו]

תוספות ר"ד

אמר ר"ד בריק לן ריה
בית היא אומרת להניק
והוא אומר שלא להניק
שומעים לה צערא דידה
הוא אומר להניק
והיא אומרת שלא להניק
מהו כל הדין אדלא
אורחא לה שומעים אדלא
ולא אורחא מאי בחר
דידה אוליין או בחר
דידה אוליין ופשיטא לן
עולה עמו ואניה וירדה
אמר ר"ה והיא בעולת
בעל בעליה של בעל
ולא ביריותו של בעל
הכניסה לו שפחה א'
חנא ואיתמא רשב"י לא
שהכניסה לו ממש אלא
כיון שראויה להכניסה
אע"פ שלא הכניסה פירוש
כיון שהכניסה לו כספים
לקנותה ממקצתן. תניא
אחד שהכניסה לו (ל) וא'
שמצאתה לו בחר ביה.
אדכר יושבת בקתרא.
ארי' בית אמר ר"ה
שאינו שאמר ר' יושבת
בקתרא אבל מונת לו
את הכנס ומצעת לו
את המטה ומרחצת פניו
דיו ורגליו (פי' הרב
שאינו דומה הצעת זו
לצעת דמתני' והצעת
דמתני' חתופה לקמן
המטה והכרים והכסות
ויש שם טורח יותר
אבל הצעת הדבא הוא
לפרוש הסדין על המטה
שהוא לקרוב וזכר דמיה
דמוית הכוס) וארי' בית
ארי' כל מלאכת שהאשה
עושה לבעלה נדה עושה
לבעלה חוץ מהמטה
והצעת המטה והרחצת
פניו דיו ורגליו ארי'
הצעת המטה ל"א אלא
בפניו אבל שלא בפניו
ל"ל בה מדינת הכוס.
דביתו דשמואל מחלפא
ליה בידא דשמאלא דאבי
מנחא ל"א אפומא דכובא
דבא אבי סדיא דר"ס
אשרשיפא פי' המורה בימי
ליבונה וכן פי' ר"ח ז"ל
ואינו נ"ל דאטו קלי ימי
ליבונה מימי נדחה טרם
שלא תטבול בכרת קיימא
ואדרבה בימי ליבונה
שכבר פסקה מראות יש
לה להתרחק יותר ויותר.
ומכאן מוכח שלא היו
אוכלין בטוהרה חוליות.
והדין נותן שמה טוהרה
יכולין לעשות בח"ל (ז'
שהוא מטמא בקבוצה:
וארי' בית ארי'. הכל
משוין בפני שמש חוץ
מבשר ויין וארי' בשר
בשר ויין ישן אמר רבא
בשר שמן כל השנה ויין
ישן בתקופת תמוז.

בר"י בריא: עיניו עיניהם גדולות: חנני בעלי חן: כרפסא.
אפי"א: כוסברפסא. אלינדר"א בלע"ז: לערל דידה הוא. החלז רב
בדדיה ומנערה: דלא אורסה. אין דרך משפחה להניק: נחריקא.
במקומי. ולי נראה ל"שון חידקי קרן כלומר לשון פקידת מקום נפקד
מקומי ובפגמי: אורחי. אורחים
המשמשים שבת או חדש: פרחי.
עוברים לדרסם. לפי שנמקום שיש
צני צית רבים נוהגים להתארח
עוברי דרך: הא שאלא. כגון דברים
קטנים: שראויה להכניס. שהכניסה
נדונית רבה ויש כלי למציאה נדונית
וז לקנות ממקצתה שפחות להכניס
ולשמה: אבל מונח לו כוס ומלעס
לו מטה. לפרוס סדין ולגדין דבר
שאינו טורח ומשום דמילי למיזה
יניחו כדי שתחבצו עליו. ולא דמי
למנעם דמתני' דהו דבר של טורח.
ובכפיה הני לא כפי לה אלא חכמים
השואר עוז טובה להנחיה זאת
נישאל: הנה ממוינס כוס. כל ששאל
דברים של קירוב ומיזה ומנחין
לידי הרגל דבר: מיתלפס ליה. כימי
ליבונה: אבי סדיא. מרחשתי:
אשרשיפא. ספסל: הכל משהין לפני
שמש. המשמש כסעודה ואוליין
בפניו וסדין מלהכילו עד שיקומו
הקרואים: חוץ מכשר שמן כו'.
שמתאוו להם ומנעור: כמקופס
פסו. שריתו חוץ וזוהו היום ממחר
זו ס' כהרס: כששילא דארדי. מין
כמהין ופטריות: אספספני. הייתי
מקובן לאחוזי בולמוס מחמת תאות
רעבונ: גרגילי. חמיות דקוט
ועגולות. רודילי"ש בלע"ז: מפרסא
דענויפסא. תמרה שמינה כמו קריב
לגבי דהינא ואידען (שנעזע דף מו):
קיופסא. קיוסין שניי. איגור"ר בלע"ז:
כל דאוס ליה ריחא או קיופסא.
מזיק את מי שאוכלין לפניו ואינו
אוכל: חד ספי. מאכל את השמש
מכל מין ומין: וחד ספי ליה ממין
אחד. כמחלת סעודה לשונת ומשאר
המינין משהו עד שיגמור סעודתו:
קדיס ספי. קודס שיתן לפניו:
מאחר ספי. מכל מין ומין לאחר
שמן לפניו ולפני האורחין: דקדיס
ספי משהו אליו כסדי. לפי
שכשנותן לפניו והוא רואה ומתאווה
ומנעור ופושמים שיש אורחין הרבה:
אוגור. שם מלך פרס: אטורנגא
דמלכא. (ז' מושב המנות לפני
השרים ונלשוניו שנישקלאק"ש:
דמור

הכוס חשמואל מחלפא ליה
פפא אשרשיפא אמר רב יצחק בר חנניא אמר רב הונא הכל משהין בפני השמש חוץ מבשר ויין
אמר רב חסדא בשר שמן ויין ישן אמר רבא בשר שמן כל השנה כולה ויין ישן בתקופת תמוז אמר רב
ענן בר תחליפא הוה קאימנא קמיה דמר שמואל ואייתו ליה תבשילא דארדי ואי לאו דיהב לי איסתכני
אמר רב אשי הוה קאימנא קמיה דרב כהנא ואייתו ליה גרגילי דליפתא בחלא ואי לאו דיהב לי איסתכני
רב פפא אמר אפילו תמרתא דהנוניתא כללא דמילתא כ"ל דאית ליה ריחא ואית ליה קיוהא אבוה
בר אידי ומנימין בר אידי חד ספי מכל מינא ומינא וחד ספי מחד מינא מר משתעי אליהו בהדיה ומר
לא משתעי אליהו בהדיה הנהו תרתין חסדי ואמרי לה רב מרי ורב פנחס בני רב חסדא ימר קדיס ספי
ומר מאחר ספי דקדיס ספי אליהו משתעי בהדיה דמאחר ספי לא משתעי אליהו בהדיה אמימר ומר זוטרא
ורב אשי הוה קא יתבי אפיתחא דבי אוגור מלכא חליף ואזיל אטורנגא דמלכא חזייה רב אשי למר זוטרא
דחור

הכניסה לו שפחה אחת. קנת תימא חס הוא זון אותה ח"כ מה
מרוח הנעל דכלא שפחה היא היתה עושה הכל ולא
היה זון אלא אותה לזדה ועמה זון אותה זאת שפחתה:
ואחת שצמצמה לו משלה גרסי'. פירוש למצאה לו ממה שהיא
חייב לתן לה כמו קופה של צמנים
ושאר דברים ולמצאה כל כך שיכול
לקנות מזה כמה שפחות רכינו תס
ויש גורסין שמלכה לו משלו כלומר
שהוא עשיר שיכול לקנות הרבה
שפחות כפי צרכה:
אבל מונח לו את הכוס ומצעת
לו המטה. והא דתנן שלם
הינה מנעם כחכמי צריש מילתין
(דף ד') [דלא הו כמו הנעם המטה
דמתני']:
מחלפא רביתו
בידא דשמאלא. במחזור ויטרי פי'
הרצ ר' שמעיה שהיה מהר רש"י
אפי' שלא לתן מפתח מידו לידה
ומכאן אין ראה דשאי מונח כוס
שהוא דבר של חיבה ואסורה למר
להניח לפניו על השולחן אלא לפני
מנחא ליה אבי סדיא ולמר אפומא
דכובא ומסדר אליו דקמני גני
הוא עובדא דמייתי צפ"ק דשבת
(דף יג') [ושם בלע"ז אחד שקרא הרבה
ושנה הרבה כו' ששאל אליהו לאשמו
שמה הבאת לו את הפך שמה הבאת
לו את השמן ואמרה לו חס ושלוס
אפי' בלע"ז קטנה לא נגע בי נמי
אין ראה דמנין לפרס דשלא על
הבאת הפך היה מקפיד אלא הפך
קאמר שמה בשעת הבאת הפך
לא מזהר ונגע בך וכן משמע שהשיבו
אפילו בלע"ז קטנה לא נגע בי אבל
שלא הביאה לו לא קאמרה ומה
שפירש דמחלפא ליה בידא דשמאלא
כימי לבונה דמשמע שיש להקל כימי
לבונה מצינו נדחה וכן מצינו בפרק
קמא דשבת (שם) כשהוא עובדא
שהנחיש לעיל דקאמר כימי נדחין
מהו אללך כימי לבונך מהו אללך
נראה דהו רגילין לטבול אחר שצעה
לראה כשפוסקת דלא אסירא
השפא אלא מדרגת אלל בזמן
הזה שאין רגילות לטבול עד אחר
שצעה נקיים אין חילוק בין ימי
נדות לימי לבון כדלמדין במסכת
שבת (דף סד') תהיה נדנתה
בהוייתה מהא עד שחזר צמים:
לא

לבעלה חוץ ממוינס הכוס והצעת המטה והרחצת פניו ורגליו והצעת
המטה אמר רבא ילא אמרן אלא בפניו אבל שלא בפניו לית לן בה: ומזינת
רב פפא אשרשיפא אמר רב יצחק בר חנניא אמר רב הונא הכל משהין בפני השמש חוץ מבשר ויין
אמר רב חסדא בשר שמן ויין ישן אמר רבא בשר שמן כל השנה כולה ויין ישן בתקופת תמוז אמר רב
ענן בר תחליפא הוה קאימנא קמיה דמר שמואל ואייתו ליה תבשילא דארדי ואי לאו דיהב לי איסתכני
אמר רב אשי הוה קאימנא קמיה דרב כהנא ואייתו ליה גרגילי דליפתא בחלא ואי לאו דיהב לי איסתכני
רב פפא אמר אפילו תמרתא דהנוניתא כללא דמילתא כ"ל דאית ליה ריחא ואית ליה קיוהא אבוה
בר אידי ומנימין בר אידי חד ספי מכל מינא ומינא וחד ספי מחד מינא מר משתעי אליהו בהדיה ומר
לא משתעי אליהו בהדיה הנהו תרתין חסדי ואמרי לה רב מרי ורב פנחס בני רב חסדא ימר קדיס ספי
ומר מאחר ספי דקדיס ספי אליהו משתעי בהדיה דמאחר ספי לא משתעי אליהו בהדיה אמימר ומר זוטרא
ורב אשי הוה קא יתבי אפיתחא דבי אוגור מלכא חליף ואזיל אטורנגא דמלכא חזייה רב אשי למר זוטרא
דחור

רב ענן ברית הוה קאימנא קמיה דמרש ואייתו ליה תבשילא דארדי ואי לא דיהב לי מיני איסתכני ר"פ אמר אפי' תמרי דאונותא כללא דמילתא כל דאית ליה ריחא

(א) כימי ג'י' ה'כ"ט נר שפאל (ב) נראה ל"ל שיה עמלה בטומאת קבוצה.

א מ"י כפ"א מהלכות
אסות הל' יג סג
לחין סא טו"ש א"ע
סמן פס ס"ב:
פא ב מ"י שס הל' יד
סמן שס טו"ש:
ה"ש ס' ס' ס' ס' ס'
וספיק י:
פב ג מ"י וסמן שס
אסות הל' יג סג
פס ספיק י:
פג ד מ"י שס הל' יג סג
שס טו"ש א"ע ס'
ס ספיק י:
פד ה מ"י שס הל' יג טו
ש"ע שס ספיק י:
פה ו ז מ"י כפ"א
מהל' אסות הל' ה
ומ"י כפ"א מהל' אסות
כרבות הל' יג סג
קא קא טו"ש סמן פ
וטו"ש י"ד סמן קא
ספיק י:
פו ט י ב מ"י פ"י מהל'
כרבות הל' יג ומ"י
פ"ע מהל' עדים הל' ח
סמן שס טו"ש א"ע
סמן קסט ספיק י וטו"ש
י"ד סמן רס ספיק י:

תורה אור השלם

1. תבא אלהים אל
אבימלך בחלום הלילה
ויאמר לו הקד מת על
האשה אשר לקחת והוא
בעלת בעל:
2. ויקרא האדם שם
אשתו חוה כי הוה היתה
אם כל ה': בראשית ג כ

לעזר רש"י

אפי"א. כרס.
אלינדר"א. כוסבר.
רודילי"ש.
פלוס עגולים דקים.
איגור"ר.
חדות.
שנישקלאק"ש.
מפנה על משק הבית.

מוסף רש"י

ברק לן. מנס אחת
(עורבין גא). חסד
לשני (חורין קלג). חוץ
ממדינת הכוס. להוסיף
לו. והצעת המטה כו'.
שכך קיווה ומינה הן
יכלין ל"ל הרגל דבר
(לע"ז ד.)